ב. האשה שהיא עושה שלקין נדה

כאן למפרע כאן להבא. פרש"י למפרע פולה דלא מקלקלה לה בהכי ולא חמימא למפרע להבא אינה פולה בטבלא כתם בטמי אלה דמקלקלה לה ומאי חזיא דמקלקלה לה לגך טפי מינה והא דאמר שבלה זה ככתם בחברתה לחלאין ומפרש הר"י למפרע לא בעלת הכתם הכירה בכתמה וחא"כ לנבשה היא וחברתה חלוק ונמצא בה כתם פולה בה כיון שבבר מומאה קודם שבא הספק בשמיהן כאן להבא שלבשו שמיהן חלוק ונמצא בו כתם ולא ידע ממי הוא ואח"כ לבשה חלוק ונמצא בו כתם תמ"ג שמא ודאי ממאה פ"י כתם אלה הוא ולא ידע בה עד אחר שאירע בה ובחברתה הספק איבה פולה ויש לפרש לשון הש"ס איבכא למפרע אין פולין ולהבא פולין וקאי למפרע ולהבא לשאלת חלוק אם שאלת חלוק היה למפרע קודם שבעלת החלוק הכירה כתמה ולהבא שאלת חלוק שממנו אירע הספק בשמיהן היה אחר מציאת הכתם של בעלת הכתם פולין והיא היא: **בטבליות** שלין בהן אלא מל שלא. והבא לא פרק פשיטא כמו לעיל דבזבחים פרק דם חטאת (דף לד.) מאמר דלא תביב עלייהו ויחדש מקבלים טומאה: **והיא** שבדקה עצמה כשיעור וסת. אלא דוקא בדקה אלא קנחה כדאמר בפ"ק (לעיל דף יב.) דלא מצטבחה בדיקה כשיעור וסת: **בעלה** פטור מהרותיה טהורות.

פ"ה ולא ליה טומאה מעתה לעת בשמאי לא נמי בד' נשים שריין שעתן ושד י"ל בתשה שיש לה וסת לא נמי בתולין שלין בהן טומאה מעתה לעת: **אימא** שמש עכביה לדם אבל הכא ס'. וא"ת מין דיסל לטיות דאמ"ג דנמצא בשיעור וסת מלא היה דם בשעת ביאה אם כן אמאי בעלה בחטאת הא ספק הוא וי"ל מין לדוב פעמים בא מקולס ובתמיים הלוכה לחלאי בעיסוב שמש ממא מן בתורה:

עוברה ושאינה עוברה ס'. אר"י דחוקא בכך מגיעה דקאמר הש"ס שולין אבל יש לה וסת דמסולקת בדמים דהא אמרינן בה דיה שעתה אינה פולה כאין לה וסת וכן יש לה וסת ולא הגיע שעת וסתה אין פולה בבגיע שעת וסתה: אמר

כאן למפרע כאן להבא לא קשיא הכי קאמר השאילה חלוקה לנבדית בעלת כתם הרי זו תולה בה והא או לישובת על הכתם קתני הכי קאמר או לישובת על דם טוהר בעלת כתם תולה בה: שלש שלבשו כו' שהיה ר' נחמיה כו': אמר רב מתנה מ"ט דר' נחמיה דכתיב °ונקתה לארץ תשב כיון שישבה לארץ נקתה: אמר רב הונא אמר רבי חנינא "מטהר היה רבי נחמיה אפילו באחורי כלי חרס פשיטא מה דתימא ליגזור גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר היה ר' נחמיה °במטליות שאין בהן שלש על שלש דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים דרש רב חייא בר רב מתנה משמיה דרב הלכה כר' נחמיה אמר ליה רב נחמן אבא תני מעשה בא לפני חכמים וטמאום ואת אמרת הלכה כרבי נחמיה מאי היא דתניא °שתי נשים שהיו מוחנות ברחיים של יד ונמצא דם תחת הפנימית שתיהן טמאות תחת החיצונה החיצונה טמאה והפנימית טהורה בינתים שתיהן טמאות [א] היה מעשה ונמצא דם על שפתה של אמבטי ועל עלה של זית בשעה שמסיקות את התנור ובא מעשה לפני חכמים וטמאום תנאי היא דתניא ר' יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר והורו חכמים כרבי נחמיה: **מתני'** °שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות "ברקה אחת מהן ונמצאת טמאה היא טמאה ושתיהן טהורות ותולות זו בזו ואם לא היו ראוין לראות רואין אותן כאילו הן ראויות: **גמ'** אמר רב יהודה אמר רב 'והא שברקה עצמה בשיעור וסת סבר לה כבר פרא דאמר כל שבעלה בחטאת טהרותיה טמאות בעלה באשם תלוי טהרותיה תלויות בעלה פטור טהרותיה טהרות ורבי אושעיא אמר אפילו בעלה בחטאת טהרותיה תלויות בשלמא התם איכא דהוי דם מאן עכביה לדם[אבל] הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה א"ר ירמיה משל דר' אושעיא למה הדבר דומה לילד וזקן שהיו מהלכין בדרך כל זמן שהיו בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד ממהר לבא ואמר אביי משל דר' אושעיא למה הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין כל זמן שאצבע בעין דמעה שוהא לבא נטל האצבע דמעה ממהרת לבא: ותולות זו בזו: תד' 'כיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה בשאינה זקנה בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה בתולה היו שתיהן עוברות שתיהן מניקות שתיהן זקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו לא היו ראויות לראות רואין כאילו

שאמרו דיין שעתן [ג] ומתני' נמי דקתני היא טמאה וכולן טהורות אלמא ודאי בדיקה מחזקינן דמטהרינן להך אלמא כבר פדא הוא דמשוי לטהרות טומאה ודאית היכא דבדקה כשיעור וסת ולא כר' אושעיא דאמר אפי' בעלה בחטאה טהרותיה תלויות ואפי' כשיעור וסת ליה טומאה ודאית: בשלמא התם. גבי בעילה כי לאתה כשיעור וסת אמרינן בשעת ביאה הוה דם והאי דלא אתא עד השתא שמש עכביה אבל גבי טהרות אם איתא דהוה דם בשעת טהרות אתן עכביה הלכך ודאי טומאה ליכא אלא גזרה מעתה לעת מדרבנן: משל דר' אושעיא. דאמר אם הדם: ילד שוהא לבא. הולך בנחת וממתין לזקן: נכנסו לעיר. ומפרנסו זה לגד מימו חה לגד מימו לו הילד ממהר לבא: עוברה. דמיה מסולקין וכן מניקה וזקנה. בתולה האי בתולה בתולת דמיה שלא רואתה דם נשואה קרי לה בתולה להכי כדאמרינן בפרק קמא (לעיל דף ח:) כאילו

תוספי הרא"ש

כאן למפרע כאן להבא. פרש"י דלמפרע תולה ולא מקלקלא בהכי אבל מכאן ולהבא (לא) [קא] מקלקלא לה. ולא מחדא לתלות בחברתה לחלאין. וראיה כפי' הר"י דפי' כאן למפרע כגון שבעשה שלבשה השניה והחלוק שריין לא ידעה הראשונה מטמאה משום כתם ולאחר כך מצאה כתם בחלוק אחר אינה תולה בה כיון דבשעת מציאת הכתם לא ידעה הראשונה מטמאה משום כתם אע"ג דאינלאר מילתא השתא שהיתה מטמאה באותה שעה מ) אינה תולה: **כאן** למפרע כאן להבא. כגון שלבשה השניה והחלוק ידעה הראשונה מטמאה משום כתם שמצאה בחלוק אחר הרי זו תולה בה כיון דמיר יכולה לחלות מכאן ולהבא: באמורי כלים. מכאן ראיה שאין לפרש הא דאמרי' בפ' אלו מוציאין נמטא נבי לא נמטא תוכו הא נבי מטא דא"כ אמאי מטהר ר' נחמיה ומאי פרך פשיטא אלא אף נבי לא נמטא: מטהר היה ר' נחמיה אף במטליות שאין בהן ג' על ג'. האע"ג דאתו מכח דבר המקבל טומאה דטהור מעמא פטילין לטבך חטוכה: זה הוה מעשה. כלומר כיצא בה היה מעשה שנמצא דם על שפתה של אמבטי ועל עלה של זית במקום שהיו שוקין ראוין לעבור: כל שבעלה פטור מהרותה מהרותה. פרש"י כב"ש דאמר דיין שעתן אי בד' נשים אי נמי בשש לה וסת אי נמי לחלין. ור' אושעיא אמר (אף) אפי' בעלה בחטאה מהרותיה תלויות ולית ליה לר' אושעיא הא דאמר רב הונא הוא שברקה כשיעור וסת ואין הלוק [כן כשיעור] וסת כן לאחר שיעור וסת דלעניין מהרות אפי' כשיעור וסת מהרותה תלויות דאם אינה לה מעיקרא מאן שבבית כתמים תלוין לקילא דאמר לאחר שיעור וסת מטהרי' הבתולה. אלא הבא אם איתא לה מאן עכביה. תיובתא כיון שיכול לחזות שלא בא הדם מקדים אמאי בעלה בחטאה דשמא יביא חולין לעזרה. ריל ודאין שרוב פעמים בא מקדים והתשמרש אינא לאחלי בעיבוב שכמו אינא לאחלי מטמאה מן הדרה:

מ) מלה דליל ליה שולה. מלן לטמא כגון שבעה אלבעה מחלק בכר מיתה ומ' :

מוסף רש"י

(שייך להלן דף סא ע"ב) בבד שאבד בו כלאים. שנמלא בו מוט של כלאים ואינו מיכר (מפסים מ: וכפר"ן ע"ן מה:). הרי זה לא יטבלנו לעבור"ם. דהואיל ואין כלאים שבו מיכרים אמי לאוטיה הלי נכרי ליקחלל ולבגיס לבו ישראל ולא מלבעיה (מפסים שם). ולא ישאנו מרדעת לחמור. דלמא הדר שקיל ליה מהסם ומוסרו כאמה מבגדיו (שם). אבל עושה ממנו חבריכין למה. דמהסם מו לא שקיל ליה, דבגדי הנמה מאוקין בהנאה, ומה אין מלת טהנות בהנאה בו, דכמיב נמפים מפסי, כיון שמה מלס נעשה מפסי מן המלנה (שם וכפר"ן ע"ן שם) ולי קשיא אמאי אמור לאוכרי, ולינעיל ההוא מוט ברוכא, הא לאו מיהכא לא שקיל ליה, דבגדי הנמה מאוקין בהנאה, ומה אין מלת טהנות